

Ce spune Biblia în privința aceasta?

Cine ar trebui să conducă o Adunare/Biserică?

Ce spune Biblia în privința aceasta

S-ar putea pune întrebarea: „Dacă trebuie să venim la strângerile laolaltă așa cum s-a recomandat în capitoul anterior („[Unde să merg? Care drum bisericesc este cel corect?](#)”), cine ar trebui atunci să conducă această Adunare?

Răspunsul nostru este: Dacă vom crede cu adevărat că Domnul Isus este în mijloc, așa cum El a făgăduit, atunci vom vrea să ne lăsăm călăuziți și îndrumați de El prin Duhul. Când Hristos S-a înălțat la cer, El a trimis pe Duhul Sfânt în lume, pentru ca El să locuiască în Adunare/Biserică tocmai cu acest scop (compară cu Ioan 7.39; Faptele apostolilor 2.1-33). Misiunile principale ale Duhului Sfânt în creștinism sunt: să glorifice pe Hristos, să lege mădularele trupului lui Hristos de pe pământ prin locuirea Lui în ei cu Capul din cer și să călăuzească Adunarea în toate lucrurile, fie că este închinarea (Filipeni 3.3), rugăciunea (Efeseni 6.18; Iuda 20; Faptele apostolilor 4.31), slujirea (Ioan 14.26; 16.13-15; 1 Corinteni 12.11) sau evanghelizarea (Faptele apostolilor 8.29; 13.1-4; 16.6,7). Începând din momentul în care Duhul lui Dumnezeu a fost trimis în lume la Rusalii, vom căuta zadarnic în Noul Testament un conducător al Adunării – cu excepția că Duhul Sfânt conduce suveran! El este Cel care trebuie să conducă strângerile laolaltă ale Adunării.

Toate grupările bisericesti vor spune că ele posedă prezența Duhului, însă dovada pentru faptul că noi credem cu adevărat în puterea și prezența Duhului se va arăta prin aceea, dacă noi Îi permitem să călăuzească lucrurile în strângerile laolaltă ale Adunării/Bisericii! Ceea ce Sfânta Scriptură cere de la noi este credința în prezența Duhului. Această credință se dovedește prin aceea că noi Îi oferim dreptul care I se cuvine, să folosească pentru vorbire în strângerea laolaltă pe acela pe care El îl vrea. Pentru toți cei care voiesc să se strângă conform ordinii biblice a lui Dumnezeu este necesară credința. Însă aceasta nu ar trebui să ne surprindă pe noi ca și creștini, deoarece fiecare pas pe drumul nostru ar trebui să se facă în credință: „Și ceea ce trăiesc acum în carne, *trăiesc prin credință*, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20). Și iarăși: „Cel drept *va trăi din credință*” (Galateni 3.11).

Dacă Dumnezeu a creat prin puterea Duhului lumea și tot ce este în ea (compară cu Iov 26.13; 33.4; Geneza 1.2), atunci El ar trebui cu siguranță să fie în stare să conducă o grupă de creștini, care sunt adunați pentru închinare și slujire în Cuvânt! Având pe cineva, care este așa de mare și de competent ca această Persoană divină, care este prezentă în mijlocul sfinților adunați, nu este necesar să punem un om, pentru ca el să facă lucrarea Duhului, indiferent cât de dotat ar fi el. C.H. Mackintosh spune:

Dacă Hristos este în mijlocul nostru (Matei 18.20), de ce ar trebui să ne gândim chiar de a folosi un lider uman? De ce să nu-I acordăm locul de drept și să permitem Duhului lui

Ce spune Biblia în privința aceasta?

Dumnezeu să conducă și să călăuzească închinarea și slujirea [în Cuvânt]? Autoritatea umană nu este necesară.¹

Fără să țină seama de aceasta, denominațiunile au rânduit un om (un „păstor” sau „preot”) pentru conducerea serviciului divin. Însă noi nu găsim nimic în Biblie că Dumnezeu a pus un păstor sau un preot, pentru ca el să conducă serviciul divin al Bisericii. Și ca să exprimăm cu cuvintele lui W.T.P. Wolston:

În creștinătate este concepția că un „păstor” este un om, care este pus pentru conducerea unei Biserici. Această concepție este în capetele oamenilor, dar nu este în Sfânta Scriptură!²

Dacă aceasta nu este rânduiala lui Dumnezeu, atunci este clar că ea trebuie să fie o invenție omenească. Să pui un om în străngerile laolaltă, pentru ca el să „împartă” Cina Domnului, este cu adevărat o greșală gravă, deoarece în Cuvântul lui Dumnezeu nu este nici măcar un singur indiciu că un om, nici măcar un apostol, ar fi fost pus pentru așa ceva. Scriptura spune simplu: „Fiind adunați să frângem pâinea” (Faptele apostolilor 20.7).

Și cu toate acestea această rânduială omenească este așa de mult răspândită în creștinism, că ea se poate vedea de la Domul lui Petru din Roma și până la cele mai mici biserițe evanghelice. În loc ca credincioșii să se adune numai în Numele Domnului pentru închinare și slujire [în Cuvânt] și să aștepte călăuzirea Duhului, aproape că nu se găsește o adunare de rugăciune fără să nu fie numit cineva (un conducător al rugăciunii), care s-o conducă. Ce altceva este aceasta, decât că omul ia cu forța locul Duhului Sfânt! Este rodul trist al faptului că nu se crede că El este prezent personal în mijlocul sfinților. Să pui un om, oricât de dotat ar fi el, ca să conducă o Adunare, este tăgăduire practică a prezenței și puterii Duhului Sfânt. Este realmente necredință și necunoaștere cu privire la aptitudinea Duhului Sfânt de a conduce străngerile laolaltă. Cât de trist este că un astfel de amestec omenesc a anulat simplitatea ordinii divine. Fie ca Domnul să elibereze pe poporul Său de un astfel de sistem, care contrazice așa de mult gândurile Sale.

Preoția generală

Înțelesul de bază al cuvântului „preot” este: „Unul care jertfește” (Evrei 5.1; 8.3; 1 Petru 2.5). Un preot este cineva care are privilegiul să vină *în* prezența lui Dumnezeu în numele poporului. În creștinism preotul exercită preoția lui prin aceea că el aduce jertfe de laudă și adresează rugăciuni lui Dumnezeu (Evrei 13.15; 1 Ioan 5.14,15). Unul din motivele pentru slăbiciunea și confuzia care domină în bisericile mărturisitoare, este însă că preoția în multe cazuri a fost revendicată ca drept al unei clase privilegiate de persoane, unele din ele nici măcar nefiind mântuite!

¹ C.H. Mackintosh, Miscellaneous Writings, Cartea a 2-a: „The Assembly of God”, ca. 1868, pag. 23.

² W.T.P. Wolston, The Church: What is it?, 1905, pag. 173.

Ce spune Biblia în privința aceasta?

Adevărul este, că toți creștinii credincioși sunt preoți! Aceasta învață Sfânta Scriptură. În cartea Apocalipsa se spune că prin credința în lucrarea făcută de Hristos la cruce ei au fost făcuți „preoți pentru Dumnezeu Său” (Apocalipsa 1.6; 5.10). Epistola lui Petru ne confirmă aceasta și spune: „Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 2.5,9). În afară de aceasta, epistola către Evrei încurajează pe creștinii credincioși ca întreg, să intre prin perdea în Locul Preasfânt (compară cu Evrei 10.19-22; 13.15,16)!

Niciunul din pasajele biblice din Noul Testament, în care se tratează preoția, nu amintește și nici măcar nu face aluzie că *numai* unii sunt preoți sfinți, și de asemenea în nici un alt text din Noul Testament nu este inclus un astfel de gând. Când Noul Testament vorbește despre preoție, în același moment el se referă la faptul că *toți* credincioșii au fost puși ca preoți. În afară de aceasta aceste versete ne spun nu numai că toți creștinii credincioși sunt preoți, ci noi mai învățăm și că ei sunt preoți cu privilegiu care depășesc cu mult privilegiile timpului vechi-testamental! Un preot în creștinism are privilegiul „să intre” în prezența directă a lui Dumnezeu: în Sfânta Sfintelor. Acesta este un loc în care nici un fiu al lui Aaron nu avea acces. Chiar și Aaron, marele preot al lui Israel, intra o singură dată pe an prin perdea, el nu intra cu *îndrăzneala* cu care noi putem intra acum. În marea zi a ispășirii el intra cu teamă de moarte, însă *noi* putem intra „în siguranța deplină a credinței” (Evrei 10.22). În afară de aceasta preoția aaronită nu avea înțelegere foarte mare a slujirii făcute de ea. Ei nu știau pentru ce să facă lucrurile care le-au fost poruncite. Însă noi avem o „slujire [divină] înțeleaptă” (Romani 12.1). Noi putem executa acțiunile noastre preoțești și înțelegem tot ce facem în prezența lui Dumnezeu.

Deoarece Scriptura învață deci că toți creștinii credincioși sunt preoți și că noi toți avem același privilegiu de a exercita preoția noastră în prezența lui Dumnezeu, este clar: nu este necesar ca un preot să fie pus mai presus de ceilalți credincioși, pentru a exercita aceste privilegii în numele celorlalți. În străngerile laolaltă pentru închinare și pentru rugăciune (unde creștinii credincioși exercită preoția lor) noi trebuie să așteptăm numai după Duhul lui Dumnezeu, pentru ca El să inițieze rugăciunile și lauda în sfinți. Dacă Îi permitem să conducă în Adunare la locul care I se cuvine, El va călăuzi pe un frate de aici, pe altul de acolo, ca să exprime ca și gură a Adunării închinarea și lauda. (Noi știm desigur, că noi nu exercităm preoția noastră numai atunci când ne strângem ca Adunare. Un creștin credincios poate intra ca preot în orice timp în prezența directă a lui Dumnezeu pentru rugăciune și închinare. Însă în contextul acestui studiu este vorba de creștinii care se adună pentru închinare și slujire în Cuvânt.)

Dacă vedem legătura strânsă pe care o au creștinii credincioși ca mădulare ale trupului și mireasă a lui Hristos, putem înțelege cât de total incompatibil este aceasta cu părerea că o clasă de preoți ar trebui să stea mai aproape de Dumnezeu decât ceilalți (compară cu Efeseni 2.13; 5.25-32). Dacă vrem să avem o astfel de clasă pentru noi ca și creștini, prin aceasta tăgăduim că noi ca și preoți am fost făcuți capabili să aducem lui Dumnezeu jertfe spirituale! Aceasta tăgăduiește realmente privilegiile creștinismului și într-un anumit sens restabilește

Ce spune Biblia în privința aceasta?

iudaismul sau cel puțin ne aduce înapoi pe această treaptă. În timp ce puține biserici merg atât de departe să denumească un duhovnic cu titlul de „preot” (ceea ce arată că ceilalți din această biserică nu sunt), cele mai multe biserici evanghelice numesc pe duhovnicii lor „păstor” sau „paroh”. Aceasta nu este o diferență mare, pentru că această poziție în Biserică – indiferent dacă ea este numită „păstor” sau „preot” – nu este în concordanță cu adevărul Sfintei Scripturi. Este numai o funcție creată de oameni.

Diferența între preoție și dar

Este important să se înțeleagă diferența între *preoție* și *dar*. Acestea sunt două lucruri diferite în Sfânta Scriptură: un preot merge la Dumnezeu *în numele poporului*; cineva, care practică darul său, merge *în Numele lui Dumnezeu* la oameni.

Darurile

Darurile sunt ceea ce Domnul ca și Cap al Bisericii înălțat la cer dă mădularelor trupului Lui, pentru ca ele să fie capabile să ocupe locul în trup, pe care Dumnezeu li l-a rânduit. Biblia învață că *fiecare* mădular al trupului lui Hristos a primit un dar (compară cu 1 Corinteni 12.7; Efeseni 4.7; 1 Petru 4.10; Romani 12.6-8). Desigur nu toate mădularele trupului lui Hristos au un dar pentru a sluji în Cuvânt. Unii au probabil un dar care este clar de recunoscut, cum ar fi de exemplu ca evanghelist, păstor sau învățător (compară cu Efeseni 4.4-16; Romani 12.4-8; 1 Corinteni 12.4-31); la alții ar putea fi mai puțin marcant, ca de exemplu „practicarea îndurării” (Romani 12.8). Fie că este vorba de evanghelizare sau „ajutorare” (1 Corinteni 12.28), un lucru este sigur: noi toți avem o misiune în trupul lui Hristos. Scopul darurilor este: ele sunt „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim prunci, bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rătăcirii; ci, ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos” (Efeseni 4.12-15). Aceasta ne arată că darurile sunt spre folosul *spiritual* al Bisericii.

Diferența între talent și dar

În Matei 25.14-30 Domnul face o diferențiere între „talentul” [natural] și „dar” [de la Domnul]. El relatează istoria unui om, care a călătorit într-o țară depărtată, și înainte să plece el a dat slujitorilor lui talanți (o sumă de bani), cu care ei ar trebui să facă comerț, până el va reveni. Unii au primit mai mult, alții mai puțin. Aceasta este o aluzie evidentă la faptul că Domnul a dat daruri poporului Său, pe care ei trebuie să le folosească pentru El în timpul absenței Sale. El va reveni într-o zi și noi vom da socoteală despre ce am făcut cu ceea ce El ne-a dat ca dar. În ziua aceea vor fi răsplățiți cei care și-au făcut lucrarea cu credincioșie (compară cu Matei 25.19-23).

Este remarcabil că omul a dat „fiecăruia” talanți (daruri) „după *puterea* [= aptitudinile] lui” (Matei 25.15). Aici Domnul diferențiază între aceste două lucruri: acești slujitori aveau aptitudinile lor diferite [talente naturale], *înainte* ca omul să-i cheme la el, ca să le dea talanții.

Ce spune Biblia în privința aceasta?

Talentul este ceva care a fost dat omului, atunci când el este născut în lume. În previziunea Sa Dumnezeu alege vasul conform scopurilor Sale și îl formează cu mult timp *înainte* ca el să fie mântuit. În școala Sa El formează puterile spirituale și aptitudinile unei persoane, chiar dacă ea nu este încă mântuită. Un dar dimpotrivă este ceva care este dat de Domnul unei persoane prin Duhul, când ea este mântuită. În timp ce *talentul* este o chestiune naturală, *darul* este o chestiune spirituală. Un dar este dat cuiva, pentru ca el să poată face lucrarea lui de slujire în trupul lui Hristos. Înțelepciunea Domnului se arată aici în aceea că El dă daruri corespunzător aptitudinilor noastre [naturale]. De exemplu El nu dă darul de evanghelist unei persoane care este rezervată și îi lipsesc aptitudinile comunicative. Probabil un astfel de dar va fi dat unuia care prin natura lui este cu plăcere împreună cu oamenii și îi place să vorbească. La fel darul de învățător necesită o oarecare măsură de dotare naturală în domeniul aptitudinilor spirituale.

Amintim aceasta deoarece în mărturia creștină este o mare derută în privința acestui punct. Auzim deseori că creștinii spun despre muzicieni renumiți convertiți sau despre sportivi că aptitudinile lor naturale ar fi „darurile lor”. Darul este însă o manifestare *spirituală* în trupul lui Hristos. El are a face cu lucruri *spirituale* (compară cu 1 Corinteni 12.1; 14.1). Noi nu vedem în Scriptură că Dumnezeu dorește ca Biserica să aibă strângeri laolaltă în care aceste persoane pot arăta aptitudinile lor *naturale*. Deseori aceste persoane renumite sunt folosite nu mai mult decât pentru divertisment. Noi întrebăm: „Se întemeiază credincioșii în adevăr prin astfel de strângeri laolaltă?” Darurile nu au fost date pentru *desfătarea* sfinților lui Dumnezeu, ci pentru zidirea spirituală a sfinților în „credința preasfântă” (Iuda 20). J.N. Darby spune:

Este un principiu total fals, că aptitudinile naturale ar fi un motiv suficient ca ele să fie folosite. Eu pot avea o putere uimitoare sau o viteză uimitoare la fugă; cu una înving un om, cu cealaltă câștig o cupă. Muzica poate fi o chestiune exigentă, însă principiul este același. După părerea mea punctul acesta este de cea mai mare importanță. Creștinii au pierdut influența lor morală, prin aceea că au introdus natura și lumea ca ceva nevătămător [în Biserică]. Toate lucrurile îmi sunt permise. Dar cum am spus, duhul și carnea nu pot fi amestecate.³

Ce este slujirea?

În imaginația celor mai mulți oameni „slujirea” este ceea ce fac păstorii și clericii, în timp ce ei exercită lucrarea lor ca și capete ale unei grupări bisericești. Însă Biblia învață că slujirea este practicarea darului propriu (compară cu 1 Petru 4.10,11; 1 Timotei 4.6; Efeseni 4.11,12). Deoarece *toți* creștinii credincioși au un dar, *toți* creștinii credincioși sunt în „slujire”! Așa cum am spus, probabil nu toți au darul de a vesti public Cuvântul lui Dumnezeu, însă toți au un dar de practicat. Slujirea nu se referă întotdeauna la vorbirea publică, așa cum gândesc mulți. O mare parte din slujire este slujirea făcută pentru poporul Domnului, la care se vorbește puțin sau chiar deloc.

³ J.N. Darby, *Letters*, 1881, vol. 3, Nr. 351; pag. 476.

Ce spune Biblia în privința aceasta?

Problema în Biserică astăzi este că sunt mulți ca Arhip, care nu-și fac slujirea. Apostolul a trebuit să-l atenționeze: „Ia seama la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca s-o împlinești!” (Coloseni 4.17). Aceasta este o atenționare serioasă și pentru noi astăzi. Și unul din motivele pentru care mulți nu-și împlinesc slujirea, este, că în Biserică este un sistem clerical imens, făcut de oameni, care îi împiedică. Într-o biserică confesională cu un regulament de organizare a bisericii specific cineva care are darul pentru o slujire publică va fi reținut, dacă Duhul lui Dumnezeu i-ar da un cuvânt, și el nu și-ar putea exercita darul. Dacă el ar continua să facă slujirea, ar fi o deranjare a serviciului divin în derulare.

Părerea obișnuită în creștinătate este astăzi, că cineva care se simte „chemat pentru slujire”, trebuie să parcurgă un sistem de instruire, prin care el obține statutul de „cleric” sau „păstor”. Și nici măcar atunci el nu poate exercita darul lui, până când o biserică nu îl alege (în mod obișnuit printr-un sfat de diaconi [respectiv, prezbiteri] ca păstor *al lor!* Mulți, care au intenții bune, dar care nu cunosc rânduiala lui Dumnezeu, cred că ei trebuie să se supună acestui proces și să absolvească o calificare, dacă vor să slujească cu Cuvântul lui Dumnezeu. Deoarece tradiția a stabilit aceasta, mulți cred că Dumnezeu îi trimite în acest scop la o școală pentru pregătire teologică. Și aceasta li se pare a fi foarte logic, deoarece acesta este drumul obișnuit pentru a pregăti „duhovnici”. Fără a muștra pe cineva pentru sinceritatea lui, trebuie să spunem că toată această rânduială nu se găsește în Sfânta Scriptură.

Biblia învață: dacă cineva are un dar oarecare, atunci deja posedarea acestui dar este o legitimare divină pentru folosirea lui. Se spune: „Fiecare, după cum a primit un dar de har, slujind cu el unii altora, ca buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu” (1 Petru 4.10). Sfânta Scriptură nu spune: „Fiecare, după cum a primit un dar de har, să se califice într-un seminar și să se lase ordonat, și apoi să slujească.”

Sfânta Scriptură spune: „Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu, dacă slujește cineva, să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu” (1 Petru 4.11). Observă că nu se spune: „Lasă-l să facă o pregătire și apoi lasă-l să vorbească.”

Și mai departe: „Dar având diferite daruri de har, după harul care ne-a fost dat: fie profeție, să profețim potrivit măsurii de credință; fie slujbă, să stăruim în slujire; fie cel care învață pe alții, în învățatură; fie cel care îndeamnă, în îndemnare; cel care împarte, în simplitate; cel care conduce, cu sârguință; cel care arată îndurare, cu bucurie” (Romani 12.6-8). Și aici nu stă nici un cuvânt că cineva trebuie să ia parte la un institut de instruire, înainte de a exercita darul lui.

În afară de aceasta Scriptura spune: „Când vă strângeți, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățatură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare: toate să fie făcute spre zidire” (1 Corinteni 14.26). Și aici nu stă nici un cuvânt că cineva trebuie să ia parte la un institut de instruire, înainte să poată exercita darul lui în Adunare. Se spune simplu, că dacă cineva are o învățatură, și așa mai departe, „toate să fie făcute spre zidire”.

Este adevărat că darul unei persoane trebuie dezvoltat. Este nevoie de timp și exercițiu (compară cu Faptele apostolilor 9.20-22; Galateni 1.17; Faptele apostolilor 9.30; 11.25,26; 13.1-14). Cu cât un om se maturizează mai mult în lucrurile divine, cu atât mai folositor va fi

Ce spune Biblia în privința aceasta?

în slujire (compară cu Faptele apostolilor 18.24-28; Marcu 4.20). Calea biblică, cum o persoană este învățată în lucrurile divine, este prin străngerile laolaltă sub forma în care le-am tratat mai înainte. Domnul folosește aceste străngeri laolaltă, care sunt călăuzite de conducerea suverană a Duhului Sfânt, ca să ne învețe adevărul. El folosește și manuale (sau prelegeri) ale persoanelor dotate și cu experiență, care sunt capabile să ne învețe adevărul. Însă noi vom căuta în zadar în Scriptură după ideea că o persoană trebuie să meargă la o școală biblică, la un seminar [respectiv să studieze teologia], pentru a fi echipat pentru o poziție de „duhovnic” sau „păstor” într-o biserică. Așa cum am spus, aceasta este o invenție pur omenească, să pregătești un om pentru o poziție într-un sistem creat de oameni. Creștinismul biblic nu are nevoie de astfel de instituții de pregătire. O mare parte din învățământul în aceste seminarii constă în a pregăti pe cei care devin păstori, cum se conduce o biserică conform acestui sistem clerical, care nu se găsește în Biblie!

Slujirea în Biserică

Dacă ne îndreptăm spre prima epistolă către Corinteni (compară cu 1 Corinteni 11.17-14.40), vedem cum trebuie folosite darurile, atunci când Biserica este adunată într-un anumit loc. Pasajul acesta din Scriptură începe prin aceea, că apostolul spune: „Pentru că, întâi, când voi veniți împreună în [sau: ca] adunare ...” (1 Corinteni 11.18). Înainte ca el să vorbească despre slujire, apostolul Pavel vorbește mai întâi despre privilegiul Cinei, care este probabil întrunirea cea mai minunată a Bisericii. Această strângere laolaltă nu servește pentru exercitarea darurilor, ci pentru amintirea de Domnul în moartea Sa. În această oră putem exercita preoția noastră, prin aceea că aducem Tatălui și Fiului închinare și laudă.

După ce Pavel a rânduit diferite lucruri referitoare la Cină, în capitolele următoare de la capitolul 12 la 14 descrie ordinea pentru slujirea în Adunare:

- În capitolul 12 primim trăsăturile mari ale serviciului creștin.
- În capitolul 13 găsim Duhul, în care trebuie să fie făcută această slujire; dragostea.
- În capitolul 14 descrie ordinea darurilor în Adunare, pentru ca slujirea să slujească la zidirea tuturor.

Hristos trebuie glorificat în fiecare slujire

Dacă studiem mai exact 1 Corinteni 12, vedem: *primul* principiu mare al oricărei slujiri este glorificarea lui Isus *ca Domn*. Dovada călăuzirii Duhului în lucrare este că Hristos este întotdeauna glorificat și că niciodată nu se vorbește despre El defavorabil sau disprețuitor. Pavel spune: „De aceea vă fac cunoscut că nimeni, vorbind prin Duhul lui Dumnezeu, nu spune: ‚Isus să fie anatema!’ Și nimeni nu poate spune: ‚Isus este Domnul!’, decât prin Duhul Sfânt” (1 Corinteni 12.3). Ioan scrie: „El [Duhul Sfânt] Mă va glorifica” (Ioan 16.14).

Adunarea locală are nevoie ca fiecare să contribuie cu darurile lui

Al doilea principiu mare în acest capitol despre slujirea creștină este: Hristos a dat prin Duhul daruri diferitelor mădulare ale trupului Său; și deoarece aceste daruri le are nu numai unul singur, avem nevoie ca în străngerile laolaltă toți să contribuie cu ceva, cu darul pe care l-a primit pentru aceasta. Apostolul spune: „Pentru că unuia i se dă, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; și altuia, cuvânt de cunoștință, potrivit aceluiași Duh” (1 Corinteni 12.4-

Ce spune Biblia în privința aceasta?

10,29,30). Din locul acesta rezultă clar că darurile nu stau în mâna unui singur om. Dacă este așa, atunci este evident că Biserica are nevoie de mai mult decât de *un singur* om, care slujește, dacă ea vrea să primească foloasele depline de la darurile care sunt în mijlocul ei!

Unii spun probabil: „Dar biserica noastră are nu numai un singur om ca duhovnic. Noi avem doi sau trei păstori.” Însă aceasta trece pe lângă sensul pasajului acesta din Scriptură. Planul lui Dumnezeu este ca Biserica să se zidească prin *fiecare* mădular, și nu numai prin doi sau trei (compară cu Efeseni 4.16). Este adevărat: nu toți au darul de a vesti public Cuvântul, însă Scriptura arată că *toți*, care sunt capabili pentru aceasta, trebuie să aibă libertatea în Adunare pentru a sluji. Ea spune: „Puteți toți să profețiți, câte unul, pentru ca toți să învețe și toți să fie încurajați” (compară cu 1 Corinteni 14.24,31).

De asemenea este adevărat, că cineva poate avea mai mult decât numai un singur dar, însă Scriptura este clară, că o persoană nu are toate darurile. Luat în sens strict, apostolul atenționează cu privire la pericolul de a *nu* se ține seama de darurile diferite, pe care Dumnezeu le-a dat trupului. El spune: „Ochiul nu poate spune mâinii: ‚Nu am nevoie de tine’; sau, din nou, capul, picioarelor: ‚Nu am nevoie de voi’” (1 Corinteni 12.21). Aceasta arată că toate mădularele trupului au de contribuit cu ceva, chiar dacă ele probabil ni se par lipsite de importanță. Însă ordinea clericală în biserică este un sistem, în care una sau două persoane („păstori” sau „preoți”) fac slujirea. Este un sistem care (probabil neintenționat) împiedică darurile să lucreze în Biserică, și în fond spun: „Nu am nevoie de tine.”

Cine ocupă o astfel de funcție spirituală în biserică se va împotrivi energic, deoarece el încurajează pe oamenii din denomi-națiunea lui să exercite darurile lor în cercuri familiare, etc. Însă în contextul acestui capitol practicarea darurilor este în strângerile laolaltă ale Bisericii (compară cu 1 Corinteni 11.17,18,20,33,34; 14.23,26). Întrebarea este: Permite „preoții” sau „păstorii” libertatea practicării darurilor în Biserică? Așa cum am arătat, ei nu fac aceasta.

Duhul lui Dumnezeu ar trebui să folosească pe cine vrea El pentru vorbire

Al treilea principiu mare al slujirii creștine prezentat în capitolul al doisprezecelea al primei epistole către Corinteni este: Când ne strângem laolaltă în Adunare, Duhul lui Dumnezeu trebuie să aibă dreptul care I se cuvine, să folosească pentru vorbire pe cine vrea El. Am arătat deja în legătură cu preoția că Duhul trebuie să fie liber să folosească pe cine vrea El la închinare și la rugăciune; în același fel ar trebui să avem încredere că El coordonează diferitele daruri în slujire.

Capitolul arată clar, că darurile trebuie să lucreze în Biserică prin același Duh, care a dat fiecăruia daruri, atunci când aceștia au fost mântuiți: „Dar toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte cum vrea El” (1 Corinteni 12.7,11). Noul Testament nu cunoaște o altă ordine a slujirii decât numai călăuzirea suverană a Duhului Sfânt. Sfânta Scriptură are ca premisă că noi ne încredem călăuzirii Duhului. Dacă Îi permitem să conducă în Adunare, El va lua darurile prezente și le va folosi în slujire pentru zidirea sfinților.

Ce spune Biblia în privința aceasta?

Principiul este deci simplu: Duhul Sfânt este în Adunare și folosește darurile așa fel cum El consideră că este bine spre zidirea tuturor. Aceasta este rânduiala lui Dumnezeu pentru slujirea creștină. Noi întrebăm: „Cum să dea Duhul Sfânt fiecăruia așa cum vrea El, dacă biserica a introdus o ordine prin care un om ocupă această poziție de conducere în adunare?” Prezența Duhului Sfânt este tăgăduită în practică! Probabil ea cheamă pe unul sau pe altul la slujire, însă aceasta este blocat și împiedicat prin rânduiala omenească. În multe comunități se stabilesc dinaintea serviciilor divine – uneori cu multe zile înainte! Însă un astfel de gând nu găsim în Sfânta Scriptură. Probabil aceasta are loc cu intenții bune, dar cu certitudine nu este rânduiala lui Dumnezeu.

Darurile trebuie coordonate prin dragoste și capacitate de discernământ

După ce apostolul a vorbit în capitolul 13 al primei epistole către Corinteni despre motivația pentru slujire – dragostea -, în capitolul 14 el dă principiile simple care trebuie să decidă slujirea în Biserică/Adunare. Prima parte a capitolului accentuează purtarea de grijă, pe care ar trebui s-o aibă dragostea, pentru a se asigura că nu se petrece timpul vorbind despre lucruri pe care cei prezenți nu le pot înțelege. Exact aceasta se petrecea în Corint. Unii oameni vorbeau cu darul vorbirii în limbi, fără ca acolo să fie ceva care să traducă. Drept urmare cei prezenți în Adunare nu știau ce s-a spus. Apostolul arată: dacă ceva vorbește spre zidirea tuturor, fără să aibă o purtare de grijă divină, în realitate el este ca o trompetă care scoate un sunet neclar. Oamenii nu știu cum trebuie să reacționeze la această vorbire, deoarece ei nu știu ce se spune. În cazul credincioșilor din Corint era folosirea greșită a darului vorbirii în altă limbă; însă indiferent despre ce dar este vorba, principiul este același și el este o îndrumare pentru noi astăzi. Probabil ceva vorbește în străngerile noastre laolaltă într-un fel în care oamenii nu pot înțelege ce se spune. Dacă lucrurile, pe care le spune ceva nu sunt „spre zidirea și încurajarea și mângâierea” (1 Corinteni 14.3) tuturor, atunci ar fi mai bine dacă el nu ar vorbi. Dragostea și grija pentru binele altora va regla aceasta (compară cu 1 Corinteni 14.1-11).

Principiul de bază, care ar trebui să călăuzească adunările, este deci: slujirea noastră trebuie să servească la zidirea tuturor. Pavel spune că este mai bine să se vorbească puțin în Adunare („cinci cuvinte”), și toți să le înțeleagă și să aibă foloase din ele, decât să vorbești mult („zece mii de cuvinte”), și nimeni nu le înțelege (compară cu 1 Corinteni 14.12-17).

El mai arată: dacă Biserica s-ar strânge laolaltă pentru slujire [în Cuvânt] conform ordinii stabilite de Dumnezeu, unde Duhul lui Dumnezeu are locul care I se cuvine de drept în Adunare și conduce slujirea, atunci aceasta ar fi o mărturie puternică pentru aceia care vin la aceste străngerii laolaltă (compară cu 1 Corinteni 14.23-25).

Pavel continuă și arată că la străngerile laolaltă ale sfinților „fiecare”, care are ceva de adus, ar trebui să aibă libertatea să slujească în Adunare spre câștigul spiritual al tuturor. Problema la credincioșii din Corint era că în străngerile lor laolaltă era o întrecere. *Toți* voiau să vorbească și să nu aștepte darul și călăuzirea Duhului (compară cu 1 Corinteni 14.26). Ca să corecteze aceasta, Pavel le spune că cu toate că toți *ar putea* contribui cu ceva, aceasta nu înseamnă că

Ce spune Biblia în privința aceasta?

toți ar trebui să vorbească. Ei trebuie să aștepte călăuzirea Duhului. La diferite ocazii puteau vorbi diferite persoane, așa cum călăuzește Duhul. (Compară cu 1 Corinteni 14.27,28,30,31; cuvântul „a profeti” nu înseamnă aici să prezici lucruri viitoare, așa cum ar putea presupune unii, ci să exprimi gândurile lui Dumnezeu pentru fiecare moment.)

S-ar putea – și uneori este așa – ca cineva, care este călăuzit de carne, se impune și își revendică timp cu vorbiri nefolositoare, care nu zidesc pe credincioși. Însă Adunarea nu este o platformă pentru carne. Apostolul spune: „duhurile profeților sunt supuse profeților” (1 Corinteni 14.32). Aceasta înseamnă: persoana ar trebui să știe cum să se stăpânească pe sine însuși, și să renunțe la vorbire în astfel de situații. Fără să se țină seama de îndemnul acesta, deseori se gândește așa, că ceea ce ea spune ar aduce câștig și ar fi ziditor, și drept urmare insistă să vorbească. În capitolul acesta Pavel spune că Biserica poate obiecta. Apostolul spune: „Doi sau trei apostoli să vorbească, iar ceilalți să judece” (1 Corinteni 14.29). O Adunare care acționează conform Scripturii este responsabilă pentru „judecarea” slujirii care se face în mijlocul ei. Și dacă această slujire nu aduce câștig, Adunarea are autoritate să exercite disciplinare divină, prin aceea că cere unui astfel de om să tacă în străngerile laolaltă (compară cu 1 Corinteni 14.27-33).

Aceste îndrumări sunt deosebit de importante pentru creștinii credincioși, care se adună conform Sfintei Scripturi, căci dacă în străngerile laolaltă există libertate, această libertate poate fi folosită abuziv. Aceste îndrumări aproape că nu își găsesc aplicarea în sistemele (clericale) confesionale obișnuite, deoarece creștinii de acolo nu cunosc nici o ordine în „serviciile divine” ale lor, unde se află libertate pentru o astfel de slujire. Cu toate acestea ar trebui să ne gândim: libertatea Duhului nu este (așa cum unii gândesc greșit) libertatea sfinților de a vorbi în străngerile laolaltă, așa cum vor *ei*; este *libertatea Duhului!* Noi nu trebuie să vorbim, dacă nu suntem călăuziți de Duhul.

În final apostolul arată în versetele din 1 Corinteni 14.34-40 locul pe care trebuie să-l ocupe surorile în străngerile laolaltă publice. Mai mult se va arăta mai târziu într-un [capitol](#) [al acestei cărți]. După aceea el încheie capitolul, dând un ultim principiu de călăuzire: „Dar toate să se facă așa cum se cuvine și în ordine” (1 Corinteni 14.40).

Adunarea locală trebuie să mențină învățătura sănătoasă

În final apostolul accentuează în capitolul 15 al primei epistole către Corinteni că în Adunare trebuie menținută învățătura sănătoasă. Credincioșii din Corint au fost duși în rătăcire cu privire la învățătura despre înviere, și el a corectat înțelegerile lor greșite. Acesta este un principiu important pentru noi. Noi trebuie să menținem o învățătură sănătoasă și în Adunare.

Avem deci rânduiala lui Dumnezeu cu privire la slujirea în Biserică. Însă observă: noi nu găsim nimic despre faptul că trebuie rânduiți un bărbat sau doi (păstori), pentru ca ei să facă slujirea pentru ceilalți. Dacă Dumnezeu ar fi intenționat ca aceasta să fie calea pentru slujirea în Biserică, atunci El ar fi menționat aceasta în aceste capitole, care se ocupă cu această temă. Însă în privința aceasta nu se găsește nici un cuvânt aici.

Ce spune Biblia în privința aceasta?

Dacă în afară de aceasta numai câțiva ar trebui să aibă locul slujirii în Biserică (adică, clerul), atunci ar fi fost scrise capitole speciale despre slujire – așa cum în sistemul mozaic Domnul a dat grupei deosebite de persoane (preoții aaroniți), care erau separați de restul poporului, îndrumări speciale pentru slujirea în cortul din pustie. Însă în aceste capitole nu se găsește nimic despre așa ceva. Dimpotrivă, rânduiala din aceste capitole *a fost dată întregii Biserici*.

„Înseamnă aceasta, că voi nu credeți că voi ar trebui să aveți un păstor?”

Probabil unii deduc din aceasta, că noi nu credem, că noi nu ar trebui să avem păstori, însă desigur noi credem că avem păstori în Biserică, deoarece Biblia vorbește despre aceasta (compară cu Efeseni 4.11). Un păstor este o persoană căreia i-a fost dat darul să păstorească turma lui Dumnezeu. El este unul din cele patru daruri, pe care Hristos le-a dat Adunării/Bisericii. Însă la ce noi suntem împotrivă este ceea ce bisericile confessionale denumesc „păstor”. Ele au făcut darul unui păstor să fie ceva ceea ce nu se găsește în Sfânta Scriptură. Ele au luat o noțiune biblică și au legat-o de poziția unui duhovnic [clerul], ceea ce nu se găsește în Biblie. Și ceea ce este așa de derutant în toate acestea, este: cineva poate ocupa această poziție și nici măcar nu are darul de păstor! El ar putea să aibă darul unui evanghelist sau învățător și așa mai departe, și totuși să poarte titlul de „păstor”! Ce derutare tristă a adus aceasta în casa lui Dumnezeu!

Titluri măgulitoare

Organizațiile bisericești din creștinătate nu numai au creat poziții care nu există în Cuvântul lui Dumnezeu, ci și ele au legat diferite titluri de aceste poziții, care pur și simplu nu sunt în Cuvântul lui Dumnezeu. Titluri precum „preoți”, „păstori” sau „doctor în teologie” sunt mult răspândite în cele mai multe confesiuni.

Este adevărat că în Biblie este amintit cuvântul „păstor”, dar niciodată el nu este folosit ca titlu. Așa cum am spus, cuvântul păstor este descrierea unui dar, și nu titlul unui duhovnic. Într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Vă rog, nu voi părtini pe nimeni, nici nu voi linguși pe cineva, pentru că nu știu să lingușesc; Cel care m-a făcut m-ar lua imediat” (Iov 32.21,22).

Domnul Isus spune: „Dar voi să nu [vă lăsați să] fiți numiți Rabi, pentru că *Unul singur* este Îndrumătorul vostru; și voi toți sunteți frați. Și nu numiți tatăl vostru pe nimeni pe pământ, pentru că *Unul singur* este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri; nici să nu vă numiți îndrumători [învățători], pentru că *Unul singur* este Îndrumătorul vostru: Hristosul. Iar cine este mai mare între voi să fie slujitorul vostru. Și oricine se va înălța pe sine va fi smerit; și oricine se va smeri pe sine va fi înălțat” (Matei 23.8-12). Cu toată claritatea acestor pasaje din Biblie unele confesiuni numesc pe preoții lor „tată”. Alte organizații bisericești folosesc titlul de „doctor”. Cuvântul „doctor” vine din latină, *docere*, ceea ce înseamnă „a învăța pe alții”. Drept urmare un doctor este un învățător. Însă Domnul a spus că noi nu trebuie să ne numim așa unii pe alții! Când un om este prezentat ascultătorilor ca „doctor”, cuvintele lui au o

Ce spune Biblia în privința aceasta?

autoritate suplimentară pe baza absolvirii studiilor sale. Desigur aceasta nu are nici o bază în Scriptură. Noi nu spunem că este fals să porți numele de „doctor” în domeniile seculare (lumești), însă în lucrurile lui Dumnezeu nu își are nici un loc.

Alte denominațiuni merg atât de departe că folosesc titlul „reverend” [demnitate înaltă, sfinția voastră]. Însă Biblia spune că „reverend” este unul din Numele Domnului! „Numele Lui este sfânt și înfricoșător [în engleză: reverend, traducerea Darby]” (Psalmul 111.9). Să preia oamenii Numele Domnului și să și-L însușească făcându-L să fie al lor? Desigur nu.

Când oamenii din Listra au încercat să dea lui Barnaba și lui Pavel nume mărețe, aceștia au respins și au zis: „Oamenilor, de ce faceți aceasta? Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi” (Faptele apostolilor 14.15). Slujitorii Domnului ar trebui și astăzi să respingă aceste titluri lingușitoare. Cuvântul lui Dumnezeu învață că păstorii sunt numai unul din multele daruri, pe care Hristos le-a dat (compară cu Efeseni 4.11). De ce acest dar să fie asociat în Biserică cu un titlu oficial, ca și cum el ar avea prioritate față de celelalte daruri? Nu există nici măcar un singur verset în Sfânta Scriptură care să se refere la faptul că Biserica ar trebui să facă așa ceva.

Alegerea unui „păstor”

Practica actuală a bisericii la alegerea unui așa-zis „păstor” este de asemenea ceva care contrazice Scriptura. Noi ne referim la procedura în care un duhovnic primește conducerea într-o comunitate bisericească locală. Procedeu obișnuit este că cel care urmează să fie „păstor” sau „preot” este invitat într-o așa-zisă biserică, unde i se oferă ocazia să se prezinte, prin aceea că ține câteva predici. Dacă predicile lui sunt acceptabile *pentru oamenii* din biserică, ei îl aleg ca „păstor” *al lor*. Toate acestea sunt departe de rânduiala lui Dumnezeu.

În primul rând Cuvântul lui Dumnezeu, care trebuie să ne călăuzească întotdeauna, nu ne dă indicații pentru așa ceva. Realmente în Biblie nu este nici o adunare locală care a ales un păstor! Nici măcar una! De asemenea niciodată un apostol nu a numit vreodată un pastor în vreo adunare locală. Scriptura atenționează cu privire la alegerea învățătorilor lor de către biserici, spunând: „Va fi un timp când nu vor suporta învățătura sănătoasă, ci, dorind să-și desfășoare urechile, își vor strânge o mulțime de învățători după poftele lor” (2 Timotei 4.3).

În al doilea rând: ideea de a numi un „păstor” este un principiu democratic lumesc. Biserica nu este o democrație. Este o chestiune păcătoasă să pui puterea deciziei în mâinile tinerilor și ale celor convertiți de curând. Ei nu sunt consolidați în adevăr și nici nu au suficientă experiență în lucrurile divine, ca să-și poată forma o decizie spirituală pentru o așa dimensiune.

În afară de aceasta omul este adus într-o situație foarte neplăcută. Dacă el vrea neapărat o astfel de poziție în organizație, el este ispitit să dea oamenilor ce vor ei să audă. În mod normal sunt teme precum „dragostea și căsnicia” sau „profeție”. Orice slujire pentru conștiință va sta probabil foarte jos pe lista lui. Chiar și după ce el a primit poziția în comunitate, el este

Ce spune Biblia în privința aceasta?

permanent confruntat să știrbească adevărul din pricina oamenilor, deoarece el știe că poziția și activitatea lui sunt puse la probă, dacă numărul vizitatorilor scade. El trebuie să mențină comunitatea bine dispusă. Rezultatul este că oamenii pot controla/dirija persoana și felul slujirii, pe care vor s-o audă, și ei fac deseori aceasta! Dacă el trăiește sub această formă de obligații, el va deveni cu adevărat „păstorul” lor (compară cu Judecători 17.7-13; „*i-a fost preot*”). Și aceasta este foarte departe de felul în care slujitorii Domnului au slujit în Biblie.

Domnul secerișului (recoltei) dirijează darurile

Când Scriptura vorbește despre faptul că Hristos este *Capul*, atunci El este aceasta cu privire la chestiunile *comune* ale Bisericii; când ea vorbește despre faptul că El este *Domnul*, atunci aceasta este în legătură cu conducerea Lui suverană a *fiecărui* credincios. De aceea noi nu citim că Hristos este *Domnul* Bisericii. Scriptura spune însă că El este „Domnul secerișului” (Matei 9.38). El, și nu Biserica, trimite lucrătorii acolo unde El vrea să-i folosească în slujire. Când Hristos dă daruri, atunci ei sunt în slujirea lor răspunzători direct față de El. Așa cum am arătat, darurile coboară de la Hristos din cer și servesc pentru foloasele spirituale ale trupului Său (întreg). Cineva cu un anumit dar ar trebui să încerce să slujească *întregii* Biserici a lui Dumnezeu, cel puțin atunci când el poate face aceasta, fără să facă compromise la principiile biblice. El nu ar trebui să se limiteze la o anumită confesiune [grupă], care a fost făcută de oameni. Darul lui este pentru zidirea *întregului* trup.

Hristos este nu numai Izvorul acestor daruri, ci El este și conducătorul acestor daruri. Deoarece slujitorii stau în părtășie cu Domnul, El îi va călăuzi în domeniul lor de slujire. Deoarece sursa și conducerea darurilor, și anume Hristos, este în cer, darurile sunt în afara oricărui control prin vreo organizație religioasă pământească (făcută de oameni), așa cum este foarte frecvent cazul în bisericile creștinătății. Auzim deseori oameni spunând, „păstorul cutare și cutare” a fost trimis de o anumită organizație bisericească ca să facă o anumită slujire. Însă în Sfânta Scriptură nu există așa ceva, că o biserică sau o organizație din cadrul unei comunități/biserici *trimite* pe cineva cu un anumit dar într-un anumit loc, pentru ca acolo el să slujească Domnului. Scriptura spune: „Rugați deci pe Domnul secerișului *să scoată lucrători la secerișul Său*” (Matei 9.38). Și în continuare: „Și, pe când slujeau ei Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: «Puneți-Mi deoparte acum pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat”. Atunci, după ce au postit și s-au rugat și au pus mâinile peste ei, le-au dat drumul. Ei deci, *fiind trimiși de Duhul Sfânt*, au coborât la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia spre Cipru” (Faptele apostolilor 13.2-4).

Din versetele acestea devine clar că Domnul este Cel care prin Duhul trimite pe slujitorii Săi. Biserica trebuie să recunoască un dar ca fiind trimis de Domnul și să dea unui astfel de om „drepturile părtășiei” (Galateni 2.9), care ar putea fi un dar practic sub forma unui ajutor financiar. Însă Biserica nu trimite pe cineva în felul acesta. Biserica din Antiohia nu avea nimic de spus în chestiunea că Barnaba și Saul au fost trimiși de Domnul. Ei „le-au dat drumul”, deoarece au cunoscut că Domnul i-a trimis prin Duhul [compară cu Faptele apostolilor 13.2,3]. Un comentator respectat al Cuvântului lui Dumnezeu, Clarence Esme Stuart, spune:

Ce spune Biblia în privința aceasta?

Noi ne putem opri aici un moment, ca să privim lucrarea [din Faptele apostolilor]. Samaria a fost evanghelizată, păgânii din Cezareea au fost primiți în Împărăția lui Dumnezeu, grecii din Antiohia s-au convertit: aceasta este relatarea pe scurt. În afară de lucrarea în Iudeea și în Ierusalim, totul a fost făcut fără conducere apostolică și fără autoritate omenească. Duhul Sfânt a deschis, așa cum am văzut, câmpuri de lucru independent de o conducere omenească. Ce a făcut El atunci, noi ne putem aștepta de la El să facă și astăzi. Ar fi foarte înțelept să-L lăsăm să lucreze, așa cum vrea El, și apoi, ca și apostolii, să recunoaștem cu plăcere ce a făcut El. Practicarea slujirii în Cuvânt niciodată nu a fost în zilele de început supusă conducerii apostolice. Noi ne întrebăm: Să fie această slujire astăzi subordonată oamenilor, oricât de evlavioși și serioși ar fi ei? Cu siguranță cititorul poate însuși să-și dea răspunsul.⁴

Dacă Domnul trimite între noi pe cineva cu darul unui păstor, atunci noi trebuie să recunoaștem acest dar și să-l lăsăm să slujească ca atare. Noi nu trebuie să ne punem de acord, dacă noi vrem sau nu să-l avem ca „păstor” *al nostru*, și – dacă este acceptabil pentru noi – să-l punem într-o „funcție” în Biserică, care nu există în Cuvântul lui Dumnezeu! El nu este slujitorul *nostru*. El este slujitorul *Domnului*. J.N. Darby spune:

Dacă Hristos a considerat că este corect să-mi dea un dar, atunci eu trebuie să acționez cu talentul meu ca slujitor al Lui, și Biserica nu are nimic a face cu aceasta: în nici un caz eu nu sunt slujitorul *ei*. [...] Eu resping categoric să fiu slujitorul *ei*. Dacă eu ca individ spun sau fac ceva, care necesită disciplinare, aceasta este o altă chestiune; dar dacă eu acționez cu talentul meu, atunci nu acționez nici *într-o* adunare și nici *pentru* o adunare. Dacă merg să dau învățătură, eu merg personal acolo, ca să practic darul meu. [...] Aceia, care susțin această idee [greșită], prin aceasta tăgăduiesc că Hristos este Domn [peste slujitorul Lui]; ei vor să facă adunarea sau pe ei înșiși domn al lor. Dacă sunt slujitorul lui Hristos, atunci eu trebuie să-I slujesc în libertatea Duhului. Ei vor să facă slujitorii lui Hristos slujitori ai Adunării și tăgăduiesc că slujirea personală este răspunzătoare numai față de Hristos. [...] Eu sunt liber să acționez în slujirea mea pentru Hristos fără să cad la învoială cu ei: ei nu sunt stăpânii slujitorilor Domnului.⁵

Este clar: un slujitor al Domnului, care cunoaște gândurile lui Dumnezeu despre Biserică, nu poate fi slujitorul unei anumite confesiuni, fără să nu facă compromise cu privire la adevăr. Dacă el se întâlnește întâmplător cu aceia care sunt legați cu confesiuni [diferite grupări din creștinătate], el le poate sluji, deoarece ei sunt mădulare ale trupului lui Hristos. Dar dacă el dorește să fie călăuzit de Domnul, el nu se poate limita la o sectă [grupă], căci atunci el poate sluji numai în cadrul cercului lor autorizat de comunitate. Terenul este prea îngust. Alexander Hume Rule spune:

⁴ C.E. Stuart, „9: The Gospel at Antioch, and Peter’s Deliverance at Jerusalem. Acts 11:19—12:25” în *Tracings from the Acts of the Apostles Or, Thirty Years of Christian Work*, 1894.

⁵ J.N. Darby, „Gift as to the Assembly; Lordship of Christ”, în *Letters*, November 1870, vol. 2, Nr. 56, pag. 92,93.

Ce spune Biblia în privința aceasta?

Domnul are întreaga Biserică înaintea Sa, și dacă slujitorul este răspunzător înaintea Lui, cum poate el atunci să se subordoneze unei secte [unei anumite confesiuni], și să fie credincios atât față de ea cât și față de Domnul? Este imposibil. Dacă un om este un păstor prezbiterian, este clar că el nu este un păstor baptist. Dacă el este un păstor al unei secte oarecare, faptul acesta îl exclude de la toate celelalte și slujirea lui este limitată în mod necesar la secta în care el este, sau la interesele ei.⁶

Un slujitor al Domnului nu trebuie să se lase legat și încătușat de o organizație confesională făcută de oameni. Apostolul Pavel nu a permis să ajungă sub autoritatea vreunei organizații făcute de oameni. El a spus: „Caut eu să plac oamenilor? Dacă aș mai plăcea oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos” (Galateni 1.10). El a mai spus: „Robul chemat în Domnul este un eliberat al Domnului; tot astfel, cel care a fost chemat liber este rob al lui Hristos. Ați fost cumpărați cu un preț; nu vă faceți robi ai oamenilor” (1 Corinteni 7.22,23).

Omul nu are voie să angajeze pe slujitorul lui Dumnezeu

Legat cu practica falsă, de a alege un „păstor”, este angajarea acestei persoane cu un salariu. Niciunde Biblia nu face aluzie la așa ceva. Omul (sau o organizație de oameni) nu are voie să angajeze pe slujitorul lui Dumnezeu contra plată, căci acesta stă în slujba unui Stăpân mai înalt, așa cum am văzut. Aceasta poate fi periculos; căci dacă cineva își primește salariul de la o organizație, el este înclinat să devină slujitorul acestei organizații.

Desigur organizațiile bisericesti nu privesc ca angajați pe duhovnicii lor angajați, dar s-ar putea numi multe lucruri care arată că în practică nu este nimic altceva decât o relație de angajat. Un exemplu pentru aceasta este o scrisoare, pe care nu demult am primit-o de la un om, căreia i-a alăturat o carte de vizită care îl legitima ca preot „pensionat” al unei confesiuni cunoscute. Dacă a fost un moment când el a ieșit din această poziție, aceasta înseamnă în mod necesar că a existat un moment în care el a fost *angajat*. Dar angajează Dumnezeu slujitori și îi trimite El în pensie? Aceasta sună ca o activitate comercială. Chiar dacă nu vrem să punem la îndoială motivele lor, cel puțin aceasta este impresia pe care o face înaintea lumii. Astfel de lucruri te fac să întrebi dacă nu cumva această poziție falsă în biserică nu este în realitate totuși același lucru cu angajarea unor clerici. Nouă ne este clar că sunt mulți care îndeplinesc cu râvnă pentru Domnul această poziție și probabil nu se gândesc că poziția aceasta nu este conform Scripturii.

La fel de puțin vrem să tăgăduim faptul că ei pot sluji cu adevărat bisericii lor cu Cuvântul lui Dumnezeu și că într-o zi care va veni ei vor fi răsplătiți pentru motivele și slujba lor, dacă Domnul va considera că este drept să dea o răsplată. Vrem aici să arătăm numai că toată poziția a unui duhovnic angajat nu poate fi susținută prin Cuvântul lui Dumnezeu.

⁶ A.H. Rule, „A Few Thoughts on the Church: As Seen in the Word of God With Reasons for Standing Apart from Sects” în *Selected Ministry of A.H. Rule*, vol. 1, pag. 120.

Ce spune Biblia în privința aceasta?

Cum ar trebui sprijiniți financiar slujitorii Domnului?

S-ar putea pune întrebarea: „Cum ar trebui sprijiniți financiar slujitorii Domnului? Dacă ei nu trebuie să aibă un salariu, cum ar trebui ei sprijiniți?”

Noi trebuie din nou să ne îndreptăm spre Cuvântul lui Dumnezeu, ca să găsim răspunsul. Găsim acolo că apostolul Pavel și alții, care au slujit împreună cu el, sunt un exemplu pentru felul în care slujitorii Domnului trebuie să facă slujirea lor pentru El (compară cu 1 Timotei 1.16; Filipeni 3.17). Ei erau „robi ai lui Isus Hristos”, și nu slujitori ai unei secte sau ai unei sciziuni în Biserică (Romani 1.1; Filipeni 1.1; 2 Petru 1.1; Iuda 1, și așa mai departe). Ei credeau că Domnul i-a trimis în lucrarea lor și că, dacă El i-a trimis, El Se și va îngriji de ei. „Cine merge la război pe cheltuiala sa” (1 Corinteni 9.7). Așa au plecat ei și „nu au luat nimic de la cei dintre națiuni”, deoarece ei s-au încrezut că Dumnezeu Se va îngriji de toate nevoile lor (compară cu 3 Ioan 7; Filipeni 4.19). Ca să se facă aceasta este nevoie de credința unui slujitor. Hudson Taylor spune:

Lucrarea lui Dumnezeu făcută în felul lui Dumnezeu nu va duce niciodată lipsă de purtarea de grijă din partea lui Dumnezeu.⁷

La începutul Bisericii erau două căi prin care slujitorii Domnului au fost susținuți financiar:

1. Ei înșiși s-au îngrijit, prin aceea că au lucrat cu mâinile proprii. Apostolul Pavel este un exemplu pentru aceasta. El a lucrat ca făcător de corturi, în timp ce sluja Domnului (Faptele apostolilor 18.3). El a spus bătrânilor din Efes: „Voi înșivă cunoașteți că aceste mâini au slujit trebuințelor mele și celor care erau cu mine. În toate v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să-i ajutăm pe cei slabi și să ne amintim de cuvintele Domnului Isus, că El Însuși a spus: «Este mai fericit să dai, decât să primești»” (Faptele apostolilor 20.34,35; 18.3). Credincioșilor din Tesalonic Pavel le-a spus: „Nici n-am mâncat pâine de la cineva fără plată, ci în trudă și osteneală, lucrând noapte și zi, ca să nu împovărăm pe cineva dintre voi; nu că nu avem dreptul, dar ca să ne dăm pe noi înșine model vouă, spre a ne imita” (2 Tesaloniceni 3.8,9).
2. Slujitorii Domnului au fost sprijiniți prin darurile sfinților, care voiau să exprime legătura lor cu lucrarea în care slujitorii erau activi. Darurile acestea veneau din două surse: *din adunările locale*, așa cum de exemplu Pavel a spus credincioșilor din Filipi: „Dar bine ați făcut luând parte la necazul meu” (Filipeni 4.14-17); și de la *persoane individuale*, așa cum de exemplu el a spus credincioșilor din Galatia: „Cel care primește învățătură în Cuvânt să-i facă parte celui care-l învață, din toate bunurile” (Galateni 6.6; compară cu Evrei 13.16; 1 Timotei 6.17-19).

Însă slujitorii Domnului aveau în vedere să nu ia „nimic de la cei dintre națiuni”, cărora le-au predicat Cuvântul lui Dumnezeu (3 Ioan 7). „Națiunile” sunt aici lumea necredincioasă, unde

⁷ Howard & Geraldine Taylor, *Das geistliche Geheimnis Hudson Taylors*, Bad Liebenzell 1980, pag. 86.

Ce spune Biblia în privința aceasta?

ei au predicat. Slujitorii nu au luat bani de la cei necredincioși pentru a evita ca lumea să poată crede că Evanghelia ar fi ceva care s-ar putea cumpăra. Noi credem că acesta este și astăzi modelul pentru slujitorii lui Dumnezeu.

Organizații para-bisericești – ajutor sau obstacol pentru Evanghelie

William MacDonald spune:

În ultimii ani a luat naștere în creștinătate o explozie organizatorică de o așa dimensiune că te apucă amețeala. De fiecare dată când un credincios are o idee nouă pentru promovarea chestiunii lui Hristos, el întemeiază o asociație, o societate de misiune sau o instituție! Una din urmările acestui fapt este că învățători și predicatori capabili sunt atrași din slujirea lor propriu-zisă, ca să devină administratori. Dacă toți conlucrătorii din administrația unei lucrări misionare ar sluji pe câmpul de misiune, necesarul de personal pe acest câmp ar scădea foarte mult. Un alt rezultat al revărsării de organizații este, că sume imense de bani sunt necesare pentru costurile administrative și în felul acesta ele sunt retrase din lucrarea directă a Evangheliei. O mare parte a fiecărui dolar [euro] donat multelor organizații creștine este folosită pentru menținerea organizației în loc să fie folosită pentru scopul principal, pentru care a fost creată organizația.⁸

Rezumatul greșelilor principale ale sistemului clerical

Credem că prin cele spuse anterior am arătat concludent logic că conceptul sistemului clerical, potrivit căruia un așa-zis „păstor” sau „preot” este pus peste o comunitate de creștini, nu are nici un suport în Noul Testament. Așa ceva nu numai că nu are nici o bază, ci contrazice învățătura Noului Testament. Punctele care urmează sunt un rezumat scurt al principiilor pe care noi le-am tratat până aici și care arată de ce nu este conform Cuvântului lui Dumnezeu, dacă un preot este angajat:

- Duhului lui Dumnezeu nu I se oferă locul care I se cuvine ca și Conducător al Adunării. Deoarece *El* trebuie să conducă și să coordoneze desfășurarea, ideea de a pune un preot în această funcție împinge deoparte practic pe Duhul Sfânt.
- Este contrar principiului preoției pentru toți credincioșii (compară cu 1 Petru 2.5; Apocalipsa 1.6; 5.10; Evrei 13.15.16).
- Împiedică exercitarea liberă a darurilor în Adunare, prin aceea că slujirea este limitată samavolnic la o *singură* persoană (așa-numitul păstor), care are un drept oficial la aceasta (compară cu 1 Corinteni 12; 14).
- Acolo unde sunt unul sau doi bărbați, care sunt în principal răspunzători pentru învățătura în comunitatea (locală), așa cum este în cazul așa-numitului „păstor” sau „preot”, nu există posibilitatea de a analiza critic învățătura și de a o compara. Drept urmare există pericolul interpretării unilaterale, dacă nu chiar al învățăturii false. Unde dimpotrivă există libertatea Duhului de a vorbi în Biserică prin diferite daruri, se aduc

⁸ W. MacDonald, din articolul Online „Parachurch Organization“.

Ce spune Biblia în privința aceasta?

la lumină mai multe aspecte ale adevărului. Acolo unde credincioși compară cu râvnă scriptură cu scriptură (compară cu 1 Corinteni 14.26-32) ei vor fi mai puțin expuși greșelilor.

- Acolo unde un duhovnic este angajat, există tendința ca între membrii comunității să se promoveze lipsa de activitate. Deoarece sistemul nu permite nici o libertate oamenilor de a se înrola în slujire, deseori ia naștere o lipsă în practicarea lucrurilor divine. Mulți au impresia că ei înșiși nu trebuie să se intereseze de slujire, deoarece comunitatea plătește pe cineva pentru aceasta (pe duhovnic); ca să preia slujirea pentru ei. Drept urmare prin această ordine se împiedică dezvoltarea în practica spirituală și în creștere a sfinților (compară cu 1 Corinteni 3.1-4; Evrei 5.11-14).
- Se ajunge ca oamenii să se strângă în jurul unui vorbitor înzestrat cu talent, și prin aceasta este împotriva principiilor lui Dumnezeu, că creștinii credincioși trebuie să se strângă prin Duhul numai în Numele Domnului Isus Hristos (compară cu 1 Corinteni 1.12,13; 3.1-4; Matei 18.20).
- Se intervine în responsabilitatea directă a slujitorului față de Domnul în exercitarea darului Său. Persoana (duhovnicul) este răspunzătoare față de organizația făcută de om, care este deasupra lui și îl plătește. El este răspunzător să-și îndeplinească îndatoririle și metodele slujirii și să obțină țelurile pe care organizația le-a stabilit pentru el; și în felul acesta el este înclinat să fie călăuzit mai degrabă de organizație decât de Domnul (compară cu 1 Corinteni 7.22,23; Galateni 1.10).

Ce gândesc „păstorii” și „preoții” despre aceste lucruri?

Probabil unii vor întreba pe „preoții” sau „păstorii” lor despre aceste lucruri, și probabil ei vor auzi că noi nu suntem corecți. Aceasta este absolut de înțeles. Foarte probabil el nu va accepta aceste adevăruri, deoarece ele condamnă exact poziția pe care el o ocupă. Dacă lucrurile de aici sunt adevărate (și cu siguranță ele sunt adevărate), unde îl vor conduce atunci acestea pe un bărbat care ocupă poziția unui „păstor” și face „slujirea” ca profesie? Dacă el recunoaște adevărul acesta, atunci aceasta are consecințe foarte practice, și anume că el renunță la job-ul lui! Noi nu vrem să-i atribuim pe nedrept, că el este în „slujire” numai pentru job-ul său. Se poate ca el să facă conștiincios și cât știe de bine lucrarea sa. Însă renunțarea la acest loc îl va costa mult. Dacă un creștin obișnuit dorește să renunțe la ordinea în biserică făcută de oameni și să practice creștinismul biblic adevărat, nu are de pierdut atât de mult ca acela care este un duhovnic în acest sistem. Dacă însă un duhovnic [cel care aparține clerului] vrea să fie credincios Cuvântului lui Dumnezeu și să acționeze în ascultare de Domnul, Dumnezeu îl va răsplăti, pentru că El a spus: „Pe cel care Mă onorează îl voi onora” (1 Samuel 2.30; 2 Cronici 25.9).

Titlul original în engleză: „Who should lead the congregation?”,
din *God's Order for Christians Meeting together for Worship and Ministry: The Biblical Answer to Church Traditions*, pag. 78–105
Christian Truth Publishing 1999.